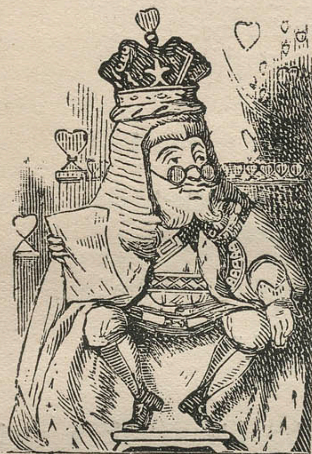
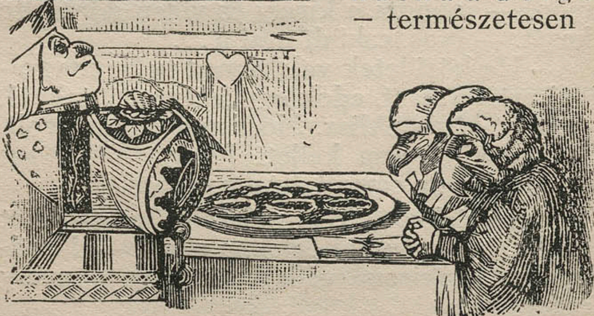
én úgy látom, hogy látok benne értelmet. Azt is, hogy úszni félek. Ugy-e félsz úszni? — kérdezte az Alsótól.

Az Alsó szomorún rázta a fejét. — Hátnem látni rajtam, hogy félek? — Határozottan látszott rajta, hiszen papirból készült.

— Eddig rendben van! — mondta a király, majd folytatta, magában mormolva a verssorokat: — Hisz van igazság benne — ez az esküdt urakra vonatkozik. Ők tudják, hogy van. — Ha elhalaszthatná a dolgot — természetesen a

királyné. — Még akkor is mi lenne? — Persze. Hát ugyan mi? — Én adtam egyet, ők meg kettőt, — ahá, az ellopott tortából. No igen.

Alisz közbekiáltott: — De hiszen így folytatódik: de visszakerült mindahány!

— Hát visszakerült, — felelte a király diadallal. — Itt van a torta az asztalon! Ez napnál is világosabb. Lássuk tovább. — Szabadok legyünk, mielőtt még rájön a rohama. — Nem volt neked rohamod, drágám? — fordult a királynéhoz.

— Nem! — ordította dühösen a királyné és Gyik Ferihez vágott egy tintatartót. Szegény Gyik Feri már régen abbahagyta a meddő küzdelmet, hogy ujjával írjon a palatáblára, rájött ugyanis, hogy ennek semmi értelme sincs. Most azonban fölhasználta az alkalmat, hogy arcáról csöpög a tinta és avval írt tovább, amíg a készlet tartott.

— De szórohamod volt, — mondta a király és széles mosollyal nézett körül. Szavait hálálos csönd követte.

— Szójáték, — tette hozzá mérgesen, mire mindenki nevetett.

— Határozzatok! — szólt a király az esküdtekhez, ma már legalább huszadszor.

— Nem, nem! — tiltakozott a királyné. — Először ítéljetek, csak azután határozzatok.

— Ez ostobaság és lehetetlenség! — kiáltotta Alisz. — Előbb kell határozni és aztán ítélni!

— Fogd be a szád! — ordított rá a királyné és minden vér az arcába szökött.

— Nem fogom! — feleselt Alisz.

— Üssétek le a fejét! — toporzékolt a királyné.

Senkise mozdult.

— Nem félek tőletek! — kiabálta Alisz,